

«Όταν ο άλλος με βρίζει χειρίστα επί δύο ώρες, γιατί να θέλω να έρθω στη δουλειά...», αναρωτιέται ο πρόεδρος των εργαζομένων στο Δρομοκαϊτείο και αναπληρωτής προϊστάμενος της κλινικής, Ιωσήφ Σίσκας.

Από την **Ηλιάννα Πετρίδη**
lianapetridi@gmail.com
Φωτό: **Αγγελος Λίγκας**

Ανοίγοντας τις πόρτες του Δρομοκαϊτείου, ο τεράστιος χώρος με τα δέντρα και κτίρια απομακρυσμένα μεταξύ τους σε κάνει να νομίζεις πως ζεις σε μιαν... άλλη πολιτεία. Εκεί που ο καθαρός αέρας θα σου απαλύνει την ψυχή και θα σε κάνει να νιώσεις καλύτερα. Την 1η Οκτωβρίου 1887, όταν άνοιξαν οι πύλες του, φιλοξενούσε στις 110 κλίνες του άτομα που δεν μπορούσαν λόγω ψυχικών νοσημάτων να ενταχθούν στην κοινωνία. Αρκεί μόνο να μπει σε ένα από τα κτίρια-«δωρεές» των ευεργετών. Εκεί τα βογκητά των ανθρώπων ξυπνάνε σκηνές από ταινίες τρόμου και εικόνες ασθενών με δεμένα πόδια ακινητοποιούν το μυαλό σου, σε σημείο που να βαραίνεις και να νομίζεις πως τρελαίνεσαι εσύ!

Η φωνή του προέδρου μάς συνεφέρει: «Το νοσοκομείο ήταν τα πρώτα ψυχιατρεία στα Βαλκάνια. Υπήρχε ένα στην Κέρκυρα όσο διάστημα το νησί βρισκόταν υπό τη σκέπη του Βρετανικού Στέμματος, αλλά ήταν υποτυπώδες», μας λέει χαρακτηριστικά ο πρόεδρος του Δρομοκαϊτείου, Ιωσήφ Σίσκας. «Είμαι στην προεδρία από το 2011, αφού πρώτα διετέλεσα αντιπρόεδρος. Θα πρέπει να ξέρετε πως εμείς δεν έχουμε μισθό. Εμείς διακονούμε, γιατί ο ευεργέτης ήταν Χιώτης και καθόρισε στη διαθήκη του το ίδρυμα να διοικείται μόνο από Χιώτες».

Στο ψηλοτάβανο γραφείο του προέδρου μιλήσαμε μεταξύ άλλων για τις ανάγκες του νοσπλευτικού προσωπικού, με τον ίδιο να αναφέρει: «Έχουμε ανάγκη από προσωπικό, γιατί, όπως θα γνωρίζετε, έρχεται ένας και φεύγουν δέκα. Κανείς δεν φεύγει γιατί παραιτείται, παρά μόνο με σύνταξη». Σήμερα το νοσοκομείο έχει γύρω στους 454 ασθενείς. Για να λάβει εξιτήριο κάποιος πρέπει να έχει βελτιωθεί η κατάστασή του και βάσει νόμου μόνο τρεις μήνες μπορεί να φιλοξενηθεί εδώ. Κάποιοι όμως που δεν έχουν πού την κεφαλήν κλίνη, φροντίζουν να πάνε σε δομές, όπως μας εξήγησε ο κ. Πρώιος. «Έχουμε διαμερίσματα προστατευόμενα, ξενώνες, αλλά

ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟ “ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ”

υπάρχουν και ιδιωτικές δομές που κάνουν σύμβαση με το υπουργείο Υγείας. Αν ο πάσχων βρίσκεται σε κατάσταση ιδιαίτερα άσχημη, τότε λαμβάνονται επιστημονικά μέτρα», εξηγεί.

Η φωνή του εργαζομένου

Υπομονετικά περιμέναμε για την επόμενη συνάντησή μας, στον χώρο του Γεμέλιου Γηροψυχιατρικού Τμήματος. Μεγάλοι διάδρομοι, φωνές και... παραφωνίες ανθρώπων, κυρτωμένες από τον χρόνο και το βάρος της ψυχής τους σιλουέτες, άτομα που κάθονται μόνα στην άκρη ενός καναπέ, σε παγώνουν. «Καλώς το κορίτσι», λέει μια γιαγιά και μου κάνει νόημα να περάσω στον χώρο. Λίγο μετά, κάτω από ένα κιόσκι, υπό το άγρυπνο βλέμμα ηλικιωμένων, ξυπόλητων από επιλογή ασθενών, ο πρόεδρος των εργαζομένων του Δρομοκαϊτείου και αναπληρωτής προϊστάμενος της κλινικής, Ιωσήφ Σίσκας, μιλά αποκλειστικά στη «Freddo», λέγοντας όσον αφορά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι νοσπλευτές: «Ένα από τα πιο σημαντικά προβλή-

ματα είναι η έλλειψη νοσπλευτικού προσωπικού. Την υποστελέχωση την έχουμε θέσει ως ζήτημα και στη διοίκηση του υπουργείου πάρα πολλές φορές. Η ανεπαρκής στελέχωση του νοσπλευτικού τομέα είναι ο κύριος λόγος που οι νοσπλευτές έρχονται αντιμέτωποι με τη βία. Και τη βία τη δέχονται με δύο τρόπους. Ο ένας είναι λεκτικός και ο άλλος σωματικός. Ο λεκτικός περιέχει σχόλια υποτιμητικά, ειρωνικά, σαρκαστικά, κυνικά και βρισιές, που αναφέρονται σε γενετήσιες ορμές, για τις μητέρες και τα παιδιά μας. Έχουν καταγραφεί αρκετά περιστατικά με νοσπλευτές στο Εφημερείο με νεοεισερχομένους, όπου νοσπλευτές έχουν δεχτεί επίθεση, έχουν τραυματιστεί κι έχουν μεταφερθεί σε νοσοκομεία προκειμένου να τους δοθούν οι πρώτες βοήθειες».

Μία κυρία μάς διέκοψε προσπαθώντας να μιλήσει στον γιατρό για ένα περιστατικό, όμως εκείνος ευγενικά της είπε να περιμένει. Συνεχίζοντας ο κ. Σίσκας μάς λέει επίσης: «Όταν έρχεται ένας άνθρωπος που πάσχει από μία ψυχική νόσο και αργεί να εξυπηρετηθεί ή δεν

Ο πρόεδρος των εργαζομένων του νοσοκομείου μιλά αποκλειστικά στη «Freddo» για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν και τις ακατάλληλες συνθήκες εργασίας

“
Ένας συνάδελφος στο Δαφνί σώθηκε ως εκ θαύματος από... άλλον ασθενή. Εμεινε 15 μέρες στο νοσοκομείο

«Έχουν καταγραφεί αρκετά περιστατικά με νοσηλευτές που έχουν δεχτεί επίθεση, έχουν τραυματιστεί κι έχουν μεταφερθεί σε νοσοκομεία προκειμένου να τους δοθούν οι πρώτες βοήθειες»

Το Εφημερείο και η καφετέρια

Φεύγοντας, ο Κωνσταντίνος Παντελάκης, εργαζόμενος της τεχνικής υπηρεσίας, μας μίλησε για το Εφημερείο, όπου προσάγονται άτομα κυρίως ύστερα από εισαγγελική παραγγελία. «Εδώ γίνονται πολύ συχνά φασαρίες, όμως κοιτάξε εκεί», μας λέει. Πιο κάτω βρίσκεται η καφετέρια, όπου τρόφιμοι, κατόπιν έγκρισης, μπορούν και να εξυπηρετούν κόσμο και να πίνουν το καφεδάκι τους. Δεν λείπουν όμως οι θολές σκιές, ενώ το μουντό βλέμμα αυτών των ανθρώπων σε βαραίνει αφόρητα.

Η είσοδος του Γεμέλιου Γηροψυχιατρικού Τμήματος.

προλαβαίνουμε να δώσουμε τη φροντίδα που χρειάζεται άμεσα, προκαλεί βία». Οπως μας εξηγεί, αυτό έχει ως συνέπεια τον ψυχικό τραυματισμό και του νοσηλευτή που γίνεται αποδέκτης όλων αυτών των ξεσπασμάτων. «Αρκετοί οδηγούνται στην κατάθλιψη, σε αύξηση του καπνίσματος, σε τραυματισμούς, μυαλγίες, οσφυαλγίες και απουσία από τη δουλειά. Όταν ο άλλος με βρίζει χειρίστα επί δύο ώρες, γιατί να θέλω να έρθω στη δουλειά». Σοκαριστικό όμως είναι και το γεγονός πως κινδυνεύουν από ανθρώπους που εισάγονται στο ίδρυμα από την Αστυνομία: «Είναι άνθρωποι που έρχονται κατόπιν εντολής εισαγγελέα για να νοσηλευτούν και είναι ιδιαίτερα επικίνδυνοι. Συναδέλφους τους έχουν απομονώσει, τους έχουν χαστουκίσει, τους έχουν γονατίσει στο πάτωμα και ευτυχώς, επειδή είμαστε υποψιασμένοι, έναν συνάδελφο τον ακολούθησε κι έτσι σώθηκε». Ο κ. Σίσκας τόνισε ότι διεθνώς ένας στους τρεις νοσηλευτές δέχεται βία, αλλά «εδώ η αναλογία είναι ένας στους δύο». Αρκετοί νοσηλευτές προσπαθούν να μετατε-

θούν και να ασκήσουν κάποια άλλη ειδικότητα στο Δημόσιο. Μπορεί οι ασθενείς όταν περάσουν τη φάση της υποτροπής να ζητούν συγγνώμη, αλλά δυστυχώς το κακό έχει γίνει. «Όταν ξεκινάς βάρδια 15.00-23.00 και είσαι μόνος με 40 ασθενείς, η εργασιακή κόπωση είναι μεγάλη! Ένας συνάδελφος στο Δαφνί σώθηκε ως εκ θαύματος από... άλλον ασθενή. Έμεινε 15 μέρες στο νοσοκομείο! Φυσικά και μπορεί κάποιος να πεθάνει, αν δεν υπάρχει κάποιος να τον σώσει. Υπάρχουν ασθενείς που φέρνουν μαζί τους όπλα, μαχαίρια, λεπίδες», συμπληρώνει.

Ο Ιωσήφ Σίσκας κλείνει την κουβέντα με ένα μήνυμα για την πολιτική ηγεσία του υπουργείου: «Να πάρει νοσηλευτές που εκπαιδεύονται, να αναγνωρίζουν τους κινδύνους, να μάθουν τεχνικές και να μπορούν να τις διαχειρίζονται. Να υπάρξουν ομάδες απευαισθητοποίησης, να μπορούν να πουν κάπου αυτά που συμβαίνουν στη δουλειά, χωρίς να επιβαρύνονται οικονομικά, και να δοθούν γρήγορα ένσημα βαρέων και ανθυγιεινών».

Το κελί που φιλοξenoύσε τη Βίκυ Σταμάτη.